

PERIÒDICH VERMELL

SALUT PÚBLICA ## INTERESSOS POPULARS ## ARTS Y LLETRES

PREUS DE VENTA
25 exemplars. Una pesseta
Cada número. 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat a lo menys una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
96 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 96
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Tot Espanya, portat a domicili. . . . 8 rals trimestre
Països de la Unió Postal. 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanan las circumstancies

UNA VISITA

AL PALAU DE LA JUSTICIA

Varem prometre en la *Última hora* del nostre número passat fer una ressenya de la impressió rebuda al anar a declarar a una de las escribanias de 1.ª instancia del districte de Sant Bertran de aquesta ciutat, y com diu lo ditxo que *a sants y a minyons no 'ls prometis que no 'ls dons*, aném avuy a saldar lo compte ab nostres lectors contantlos ab tots los ets y uts la gracia que va fernos lo passeig pe 'ls salons ahont está recullida la justícia a Barcelona.

Anavam tres; lo director de *La Mosca*, lo impressor de *LA TRAMONTANA* y un servidor de vostés.

Com veniam per la plassa de Sant' Agna y teniam de anar als jutjats de 1.ª instancia, volent escursar lo camí, pujém per la escaleta del costat de lo que havia sigut teatro Tirso, y cap amunt falta gent.

Arribém dalt; uns salons pintats per artistes del Pla de la Boqueria es lo primer que 's presenta a la vista; unas portas que se assemblan molt a las de la cuyna de casa y uns rétol a sobre, ahont l' estètica pot agafarhi una tisis, es lo mes notable que pot admirar lo curiós.

Demané un escribania del jutjat de Sant Bertran, y 'ns fan passar per una porta del cap-de-vall de un corredor (y que jo equivocadament havia pres per destinada a altres necessitats) ahont hi ha un rétol que diu *Juzgados de 1.ª instancia de San Pedro y Afueras*.

—Cóm diantre, vaig dir jo ab mes innocencia qu' en Balaguer quan va fusionarse, cóm diantre buscant Sant Bertran ens fan passar per aquí que diu Sant Pere y Aforas?

—Que no ha anat may per aquestos tribunals vosté? van preguntarme.

—Ni per aquestos ni per altres. Avuy es la primera vegada que m' exposo a veure la cara de un jutje.

—Donchs vetaquí perque fa aquestas preguntas.

Passém per aquell corredor y sortim a una galeria rónega y desmantelada com la de una casa de pagés de la montanya.

Trobantnos sense saber per ahont tirar, aném a buscar un porter pera preguntarli.

—¿Per ahont se va a la escribania tal?

—¿Veuaquesta porta del frente de baix al pati? Donchs per allí.
Aném a baix, trobém la porta senyalada pe 'l porter, y 'ns fiquém allí.

Un orinador, que era lo mes net de la casa, y tal vegada lo que feya menos mal olor, va ser lo primer que se 'ns presentá a la vista. Havian dit que teniam de passar per allí, y tirém avant ab una heroicitat digne de millor causa.

Arribém a un pati ahont hi havia una font y una cosa que semblava una pica per' abeurar animals.

—Aixó no será aquí, diu un.

—Sí, home; la porta senyalada no conduheix pas a cap altre lloch.

—Pero si aixó sembla una estable.

En aquell pati hi havia varias portas y reixas tancadas, a qual mes brutas. A una reconada de la esquerra veyém una portalada oberta, y 'ns fiquém per allí.

—¡Uf! ¡quina furtó!

—¡Sí aquí hi ha las escombrerías!

—¡Malvinatje! aquell *manu* que 'ns ha guiat ha volgut divertirse ab nosaltres!

—¡Jo 't foll de gent, vaya una gracia!

Y reculém tapantnos lo nas. Y no n' hi havia per menos. Al entrar, a la esquerra, s' hi troba un quartet ab una porta que jo vull creure que algun temps deu haber estat nova, pero que ara está a trossos. A dintre del quartet un dipòsit mes que regular d' escombrerías llençant los perfums propis de tal *mercadaria*, barrejats ab una olor de reumátich insoportable; y aixó posat al peu de una escala lo mes ben adornada del mon que puga imaginarse si 's te en compte las innumerables aranyas que penjavan del sostre y corrian per las parets y 'ls cortinatjes que amenassavan las caras dels que per allí passessin; ab tot aixó, fássintme lo favor de dirme vostés mateixos si hi ha cap fill de dona que siga capás d' endevinar ó pensarse que per allí puga anarse a capescribania de un jutjat de primera instancia.

Aixís es que recularem y anarem a preguntar a la porteria de baix:

—¿Que 'ns farian lo favor de dirnos ahont es la escribania tal?

—*Agafin* aquesta porta del devant y al arribar al altre pati, a la esquerra, escalas amunt...

—¿Per allí ahont hi ha aquell quartet d' escombrerías?

—Si senyors.

No poguerem per menos d' esclafar una rialla tots nosaltres.

Pero ja no hi havia dupte, era allí, y 's feya precis anarhi.

Armantse de va'or y resignació, y sense intimidarnos devant de la idea de agafar lo cólera, torném a passejar las nostras contrariadas fesomías per devant del orinador, passém pe 'l segon pati y per prop de la porteta de la peste, y tirém escala amunt, agafats per una barana mostra de geperuts y torts de camas.

Al replá del primer pis una porta vella y foradada, que deixava veure un pis ó corredor deshabitado, mes amuntet una obertura que semblava dar a un pou tancada per una porta dels temps de la mitología, al segon pis una cusina germana ab aixamples del pis primer, y bon tros mes amunt una porteta que creguerem conduhia al terrat ó al colomá, fou tot lo que vejerem; ni un rétol en lloch, res. Pitjarem las portas que trobarem a nostre pas, y ca, molts d' ellas fins estavan clavadas ab puntas.

—¿Pero ahont diable 'ns hem ficat?

—Aquí hi ha una mala inteligencia.

—Aixó no pot ser que siga aquí.

Tal fou lo que diguerem tots a una.

Y reculém per segona vegada pera millor informarnos.

Trobém un municipal assentat en una cadira que semblava una basseta de criatura, y li preguntém:

—¿Per ahont se te de passar per anar a la escribania tal?

—Pujen ustedes por una escala que trobaran al cap-de-vall del patio del fondo, y allí, arriba de tot...

—Pero si hem anat fins a dalt y sols habém trobat bruticia y portas clavadas.

—Pues mas arriba encara a la puerta última, trobaran lo que buscan.

Altres vegades ferem lo nostre passeig per aquells *jardins de recreo*, y arribarem fins a la porteta de dalt de tot.

A l' altra part de la brancalada de aquella porta, a la esquerra, hi ha uns quants esglahons de uns dos pams de amplada, que no sé si conduheixen al colomá ó a la torratxa.

Plenament convensuts de que allí no podia trobarse una oficina de cap mena, ja 'ns dispo savam a avansar cap a un' altre porta de un

recó fosch, quan de allí sentim que 'n surt lo soroll de una criatura que plora y una paella que fregeix.

Y no poguerem resistir la passió de riure que 'ns vingue.

—Aixó de buscar escribans y després de tants fatichs trobarnos ab criatures que ploran y donas que fregeixen...

—A nosaltres si que 'ns l'han ben fregida sentnos venir per aquestas alturas.

—Aixó deu ser porque la justícia ocupi un lloch elevat.

—Pero aquest es mes brut que altre cosa.

—Pero ahont som y ahont son las ditxosas escribanias?

—Calléu, allí pujan dos senyors que fan cara de respecte y potser ne treurém l'aygua clara.

En efecte; dos senyors ab papers a la mà ó sota l'aixella pujavan escala amunt.

Sort tingerem d'ells que varen guiarnos, que sino, encara estariam buscant.

Passant per devant de la porta ahont se fregia, que era una cuyna, entrem per altra porta a un corredor de uns deu ó dotze metros de llarch per dos y mitj d' ample.

—Eureka!

A la porta d' entrada, clavat ab sis puntas de París, hi ha un cartró que diu *Escribanias*.

¡A bon puesto!

Lo corredor, que fa de antesala del despaig dels escribans, entre portas y finestras te deu forats. Cinch banchs de duas ó tres potas, tipos escullits que 'l que está en mes bon estat coixeja de per tot, están á punt de dar un susto al primer mortal que vulga assentarshi ab impunitat. A un de nosaltres va faltarli poch com no besa las rajolas.

Unas cortinas verdas de paper de cartell ahont las moscas hi habian deixat grans dibuixos, adornan lo millor finestral.

Per un sostre de groch de cuyna, un sócol de esquitxos y emblanquinat lo demés, está representat l'art pictòrich en aquella antesala.

Y per demostrar que está á l'altura del sigle, també hi te sas petjadas la civilisació.

Per las parets s'hi veuhen canyerias que sens dupte podrian servir pera gas, pero res mes; los quinqués de petroli funcionan quan s'hi necessita llum. Y un tros de uns tres pams de rall de ferrocarril que aguantia la porta de la entrada al corredor, son los trastos representants de la civilisació en aquell lloch.

Dibuixos per las parets y alguna paraulota de las que se acostuman á trobar per la part de dintre de las necessarias públicas, acaban de completar lo quadro.

Per l'interior de las oficinas dels escribans s'hi veuhen taulas de fusta blanca, cadiras que semblan de las cuynas de casas de senyors y uns prestatjes que no tenen vidres ni cortinas ni res que pugua resguardar los llibres de la pols.

Y en lí, per acabar, sols tinch de dirlos que mentres me prenian declaracions demanantme noticias dels originals y del autor de lo denunciat, una encisadora oloretta de monjetas cuytas tirava carrer amunt pe 'ls forats del meu nas, y 'l poèlich murmul de una paella com fregeix acariciava dolsament los meus organs auriculars.

LO MATRIMONI

ALS MEUS ESTIMATS AMICHS MILLÁ Y CASELLAS

Lo solter.—Lo matrimoni es l'amor, lo goig, la vida, l' essencia; útil á nostra existencia com lo perfum á la flor; de nostre sensible cor es lo llas que suau uneix quan ver amor lo fereix; es la ditxa sobrehumana que la virtut engalana y que sols la mort marceix.

Lo casat.—Molts diuhen qu' es una creu, pero jo crech qu' es un dupte; per qui 's veu en l' exabrupte del matrimoni, preguéu. Si 'l goig del mon estiméu no 'us caseu, puig la experiencia qu' es la mare de la ciencia, es la que 'm fa parlar aixis: tres mesos de paradís y una afanyosa existencia.

Lo viudo.—Jo ja he apurat lo fel de aquell viure de agonía; pero al fi, va arribá 'l dia que Deu colmá 'l meu anhel, ella diuhen qu' es al cel, (y jo també) de aburrit,

hauria mort consumit. Jo tornarhi?... res d' aixó, jho vaig jurarho!... pero: ¿que 'm saben algun partit?

Jo.—Ben mirat, un cop resolt tots parlan ab molta rahó, donant per resolució: qu' el viudo, ja vol, pro dol; pe 'l casat qu' es desconsol; y 'l solt está entusiasmát. Jo, si 'us haig de dir vritat tinch original parer: de dia, fora solter, pero de nit, ben casat.

JOSEPH ROSELLÓ

No 'ls dihém res dels embargs de Barcelona, porque no podent dir lo que 'ns sembla val mes callar.

A poca diferencia tot segueix del mateix modo. ¿Cóm acabarà?

¿Han vist quina 'n portan los diaris de aquestos últims dias?

Una máquina *infernal* enviada al senyor Sagasta pe 'l dia del seu sant, y que la policia va descubrir la jugada.

¡Vaja! la policia d' Espanya no mes *descubreix* cosas com aquestas.

Lo qui mes y 'l qui menos creu que aixó es...

Una farsa repugnant se ha vist que era sempre lo de la colonia de Port-Breton.

Lo govern francés se prepara de valent pera cantar las quaranta al marqués de Rays.

Lo número passat varem parlarlos del vellet Arrufat, recordant que feya un any que habia mort.

Avuy tenim de donarlos una noticia respecte á son cos, que després de maltractar en vida; tampoch han respectat en mort los sectaris del clericalisme.

Segons la lley, hi ha de temps un any y vuyt dias per anar á refer lo pago del lloguer del ninxo. Donchs be, al any y dos dias justos varen anar alguns amichs del finat á pagar lo lloguer per un altre any, y 'ls restos del difunt ja eran a la fossa comuna.

Aquesta gent ni respectan als morts.

Nostre apreciat colega *El Diluvio* ha sigut absolt de sa primera denuncia.

No cal dir si 'ns alegra poder donar la noticia, y si encara mes nos agradaria poder dirho aixis mateix en tots los demés tripijochs de imprenta que hi ha pendents.

Una bromada.

Dos joves de Palma de Mallorca van á Manacor, y comensan á fer com si parlan entre ells diguessin que ab l'ajuda de la forsa efectivament podrian allí ferse 'ls embargs.

La bromava fer molt mes efecte del que 'ls autors mateixos se proposavan; comensa á corre la veu de haberhi 'ls comissionats, se tancan las portas y comensan á buscarlos.

Van los bromistas á la fonda, y l'amo no 'ls vol donar menjar ni 'ls vol tenir á casa.

La cosa vá posarse seria, y 'ls de la broma van veures ab un compromís pera després fer creure que eran uns ciutadans pacífichs que no tenian res que veure ab los plans d' en Camacho.

Van voler jugar ab foch y per poch se creman.

Va un comissionat de apremis á La Bisbal. Surt per anar á treballar del seu ofici, y á la primera vegada un batalló de quitxalla 'l volta, comensan á acariciarlo á cops de pedra y ab una pluja menuda de tomatechs y troaxos, y 'l comissionat abandona las eynas y corre á suplujarse á Casa la Vila.

Ab tan expressius disgustos com per tot se 'ls ha donat, jo crech que un comissionat no deu guanyar prou per sustos.

Lo Boletín de la Sociedad Tipográfica de Barcelona insisteix en portar la qüestió del socialisme (!) *práctich* á un terreno que no li correspon.

Ja ho habém dit y ho repetim: Mentres son autor amagui la cara darrera una corporació de treballadors y darrera de firmas que no firman y no coneixen l' assumpto, no serém nosaltres qui li donga gust.

No hi ha pitjor sastre que 'l que coneix lo panyo, diu lo ditxo; y ja sab l' autor, redactor, inspirador, acomodador y mangonejador de las ideas del butlletí de la Tipografica que nosaltres lo concixém molt mes que tots los mateixos que 'l rodejan.

Y á n' aquí está 'l pot de la confitura que tan aspre se li torna.

A Igualada han honrat degudament la memoria de las víctimas que 'ls salvatjes carlins feren en aquella població los dias 17 y 18 de Juliol de l' any 73.

Be pe 'ls igualadins.

També á Tarrassa se ha celebrat l' aniversari de la defensa que 'l 22 Juliol del any 72 feu aquella vila contra la canalla carcunda.

Celcbrém que 's recordin aquestas gloriosas fetxas, que enardeixen á tots los amants de la llibertat.

Segons llegeixo en un diari, en Lagartijo guanyará aquest any uns quaranta milions.

¡Oh ditxós país que fas milionaris als toreros y deixas morir de miseria ó de fam al infelís treballador!

Ha mort lo conegut demócrata que avuy era lo mes antich republicá federal d' Espanya, Víctor Pruneda.

Com en tota sa vida may se habia girat la cascara, es inútil dir que ha mort pobre.

Siali la terra lleugera, y son exemple pugua servir de mirall á tots aquets polítillos que cambian mes sovint de ideas que de calsetets.

També á Palma de Mallorca se han comensat á fer presons ab motiu dels embargs.

La gracia de Deu arriba per tot.

La bestiola carlina nomenada *Vespa* se porta com qui es y ha cumplert al peu de la lletra lo que nosaltres habiam *profetisat* respecte á sas calumnias é injurias contra Mr. Leo Taxil.

Va dirli lladre ab tota la mala fe y verí de que es capás un carcunda, y al deixar nosaltres probat son mal obrar, en lloch de donar sas rahons pera mantenir l'acusació ó declarar que se habia equivocat, se calla porque aixis sos lectors no conegan son infame modo de obrar.

Aixis entenen cumplir la lley de Deu aquestos católichs de foguerada y trabuch.

Un amich y correigionari nostre va batejar civilment lo diumenje passat á Sans un fill seu, posantli per noms Voltaire, Padilla y Maldonado.

Apesar de las excomunions dels clericals per semblants casos, la criatura continúa rodanxona que es una gracia de Deu.

Felicitem á sos autors.

A Besalú van rebre un recaudador de contribucions á pedradas.

¡Y dirán que 'ls empleats no se sacrifican per la pátria!.....

Deu mil setcents y pico d' espanyols han emigrat á Alger en los últims sis mesos transcorreguts.

Tiri'avant, senyor Camacho, tiri'avant ab aixó de las contribucions, y de aquí á uns quants anys ja 'ns trobarém tots plegats per l' Africa.

A Palma de Mallorca se han sortejat als empleats de menor categoria de la Administració

económica pera obligarlos á un servey que ningú l' ha volgut fer de bon grat.

¿Creuran que 's tracta de fer butxins?
No senyor, *executors d' embargs*.
Pero vetaquí que als que va tocarlos la *sort*, se negan á acceptarla, y diuhen que tots plegats están disposat á fer dimissió avans de acceptar tan *distingit honor*.
¡Demagogos!

La nostra senyora reyna ha sigut declarada oficialment en estat de donar fruit.
Los fills dels reys disfrutan una pensió de un milió al any.

La carga de *justicia* de un milió de rals anuals á donya Isabel, en la próxima legislatura diuhen que 's tirarán endevant.

Totas las plagas d' Egipte cauhen demunt de Espanya.

No n' hi ha prou ab las contribucions, impostos, sellos, etc., que ara diuhen que per tot se preparan malas collitas.

En aquest mon de trajeria injusticias sols hi han; mentre uns moren de miseria altres derrotan en gran.

Nostre apreciat colega *Lo Nunci*, ha tingut de sortir la setmana passada sense lámina, per haberli sigut prohibida la publicació de la que presentá á la censura.

Y continúa 'l calvari de la premsa.

La Vespa se revolca y s' enrabia porque no van invitarla á anar á veure la exposició de Vilanova.

¡Pobreta! ¡Ja 't deu ser sensible tenirte de convence de que entre personas un carlí es una planta exòtica!

Pero filleta, devant de la rabó...

També diu que *LA TRAMONTANA* fa un gran elogi del Pare Llanas.

¿Y sabéu que 'n vam dir?

Única y exclusivament que 'l Pare Llanas «no se sembla en res á rector de poblet ni á cabecilla.»

De modo que sent un gran elogi per *La Vespa* lo no semblarse á rector de poblet ni á cabecilla, confessa tácitamente; ella, carcunda fins al moll dels ossos, que 'ls cabecillas y 'ls rectores de poblet son gent dolenta.

¡Vaja, que fins á pesar teu te has trobat conforme ab *LA TRAMONTANA*, dihent una veritat sens adonarten!

¡Ah, sabatassas!

Habém vist un remittit insertat en nostre colega *El Obrero* y firmat per Francisco Alcaraz, en lo qual se dol de nostras últimas contestacions als articles publicats per ell en *El Corsario*.

Si no fos per la consideració que 'ns mereix son autor, deixariam sens contestar dit remittit, porque tot ell es la mateixa ignorancia personificada.

Entenga en primer lloch lo senyor Alcaraz, que *LA TRAMONTANA* no te res que veure en que 's cambihi la direcció del *Corsario*, en lo que ni tan sols nos habiam fixat, y molt menos en saber si 'ls sueltos de dit periódich son inspirats per son director ó per la redacció.

No tenim ni una coma que rectificar á nostres escrits, en los que estém molt segurs de no haber injuriat á ningú. No obstant, si 'l senyor Alcaraz se creu ofés, retirém tota paraula que puga molestarlo, si be refermant totas las ideas.

Sempre que 'l senyor Alcaraz acudeixi en bon terreno de discussió y anteposi ideas contra ideas, ab molt gust continuarem defensant lo que defensavam y procurarem demostrarli, per mes que li pesi y sense *modestiasas* hipócritas ni petulants rahonaments faltats de fondo, que totas nostras argumentacions en principis sociològichs están estrictament basadas en la filosofia racionalista, conseqüencia llògica del materialisme científich, ó sia en la moderna ciencia que ha donat al home, sens distinció, un concepte exacte de sos drets y sos debers.

Ara, senyor Alcaraz, vosté mateix.

Copiém de *La Veu Sallentina* lo següent

RETRATO DELS BURGESOS DE SALLENT

SONET

Si acás la meua musa ara m' inspira, vaig á fer un sonet ab molt poch rato, donant al car lector, l' hermós retrato dels tossuts fabricants que han dut follá ira.

La cara d' uns tres déus á tots s' ovira, lo mirar de regull, com un gos xato; contra l' obré 'ls mails noms, donan barato, badalls, més qu' un vellet al punt que espira.

Caminar senzillet, ab gran finura, y de ademans estrany, més qu' un ximplici, gènit molt quietet, res los apura; lo pit tenen sens cor; per l' or desfici, y si 'ls miréu, veuréulos, sens agravis burros de cap á péus, creyentse uns sabis.

UN MÁRTIR DEL TREBALL

BELLAS-ARTS CARCAS

Mireu qu' es prou; no 's pot publicar un periódich car-catòlich ab ninots á Barcelona que no fassa la competencia al Tio Nel-lo.

Se coneix que 'ls car-catòlichs en materia de art son admiradors de las ganyotas, dels geps, dels tulits, mancos, coixos y tota mena de contrafets. ¡Habeu vist en *El Ermitaño* ni en *Lo Burinot* ni en *La Campana de la Catedral* ni en *L' Avi Vell* ni en *La Vespa* una figura de persona ben fetá?

Está clar que no.

Y aixó que be deuen cuidar-se de demanar, á copia de parenostres, la inspiració celestial. Pero 'm sembla que la malgastan tota en inventar paraulotas pera infamar als lliberalots amants del progrés, ja que no pot suposarse que 'l cel los hi donga mico. ¡Ahont aném á parar!

Si ho han dit mil vegadas y ho repetiran deu mil mes, que no hi ha inspiració fora l' inagotable manantial ahont ells s' abeuran.

Pero á pesar de tot, los lliberals fan ninots ben fets, y 'ls defensors de Deu y del héroe de las húngaras fan sempre mamarratxos en dibuixos; y en lletras... cosas pitjors.

Fa pocas setmanas, *L' Avi Vell*, periódich carcunda, que, dit siga de pas, es encara de bon xich mes cervell que molts d' altres de la seva estofa, va volguer tirar la casa per la finestra, y va donar una gran lámina litografiada de duas planas. ¡Fillets de Deu! Mirant alló un tenia d' aguantarse 'l ventre per no esqueixarse de riure. ¡De segur que aquella lámina y totas las que segueix publicant tant *L' Avi* com *La Vespa* deuen ser dibuixadas per algun emblanquinador del Pla de la Boqueria! ¡Com que ho deuen fer mes baratet!

Pero no; segons me conta un *manu* que sab de qué se las heu, diu que 'ls dibuixos de tots aqueixos periódichs son sempre deguts á la inspiració de algun catòlich, puig que 'ls tals no volen *embrutar* sas columnas ab traballs de lliberalots.

Aixís, entesos. Ara ja no estranyo res de tot aixó dels ninots, porque ja es vell que las bellas-arts carcas están á la mateixa altura de las que pot tenir un torero, un inquisidor, un butxi ó un cabecilla.

Es probat.

Sembla que 'l clero de Vilanova y 'l bisbe de Barcelona están de alló mes empipats ab lo pare Llanas, escolapio president de la Exposició, porque no va mirar prim en que 's treballés en las festas pera la instalació de aquell palau del treball.

Es molt just que aixó ho condemni 'l clero. Ara, si 's tractés en dia de festa de assensinar lliberals ó de cremar poblacions, ja fora altre cosa.

Alashoras ho consentirian *ad majorem dei gloriam*.

Un frare dominico de Valladolid ha mort de una punyalada, dintre del mateix convent, á un seu company de devoció.

Excessos de caritat evangélica.

La joventut catòlica de Berga en una que 'n digué vetllada literaria y que serví pera fer

propaganda per' anar á Roma, posá en las parets del lloch ahont se reunia un retol que deya *Refugium peccatorum*.

A confessió de part no 's necessitan probas. Are per molts anys.

La friolera de tres milions de franchs va afanar lo canonje de Tournai (Bélgica) Lleó Bernard dels fondos del arquebisbe.

Mostras del vot de pobresa en tota sa extensió.

Aquella baronesa que prenia banys de asiento ab en Carlets, rey del As d' oros, la baronesa de Samoggi, diu que está á punt de casarse.

Acompanyo en lo sentiment al seu futur marit.

Un escándol no fa molt provocá á Sitjes un capellá porque un senyor que s' estava al balcó de casa seva no habia volgut treures la gorra al passar la profesó.

Aquesta santa intransigencia, que diria *La Vespa*, los posa en ridícul á cada pas.

La Vespa, defensa als carlins dihent que á Tortellá se portaren noblement.

Y luego afegeix que cremaren molts casas.

La noblesa de un carlí sols podia ser així.

Los gendarmes de Roucq (Nort de Fransa), han arrestat al *germanet* Parent, sagristá, acusat de violació de un noy de vuyt anys.

Y anyadeix lo periódich francés del qual prenem la noticia, que 'ls clericals fan tota mena d' esforços pera fer que quedí anagat lo tal assumpto.

¡Sentiments caritatius!

XARADAS

La total tenia un dos molt negret y molt hermós; y li van envenenar, puig ab *prima* 'l van matar.

A. GARLANDA

GEROGLIFICH

Q
I X T
P
K

RUCH NAFRAT

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

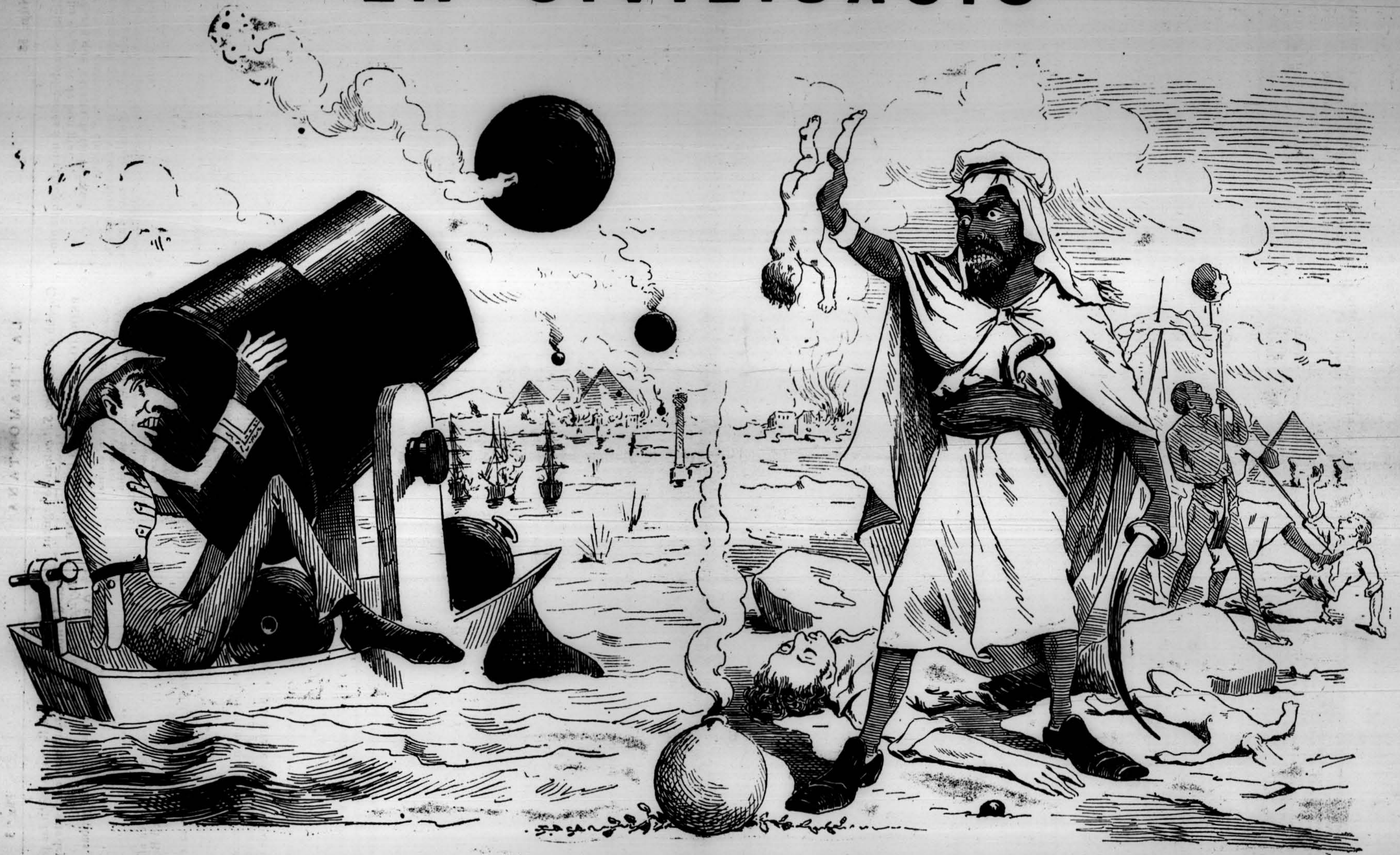
XARADA : Cap-su

GEROGLIFICH : Un deute si no 's paga 's deu.

CORRESPONDENCIA

Pintor de Vilanova (A. Tomás). Lo Recount es exagerat, l' Ara y sempre faltat de interes y poch espontáneo y l' epigrama gastat Gracias per las noticias || Ruch Nafrat. Lo de la vetllada es poch á proposit per nostre periódich. De lo demés te de pensar que tenim de complaire á molts y 's fa bonament tot lo que 's pot || Absoib. Aprofitarem algo || Calafi. Es massa llarch y massa fácil || Joseph de la Llet. Es manso || Un moreno. Aprofitarem algo || J. Guinart. Quan tinguem un xich de temps farem de Matilde lo que li indicarem, demanantli avans alguns detallets. La setmana entran, si no surt algun destorb, li posarem Lo plor || V. Selrab y Ll. Son tants los compromisos que tenim respecte á articles, que no podem prometrelhi res avuy respecte al seu. || A. T. O. Pe 'l correu reira lo que demana || K. Rasco. Si vol que publicuem la noticia, passi per la Redacció, puig necessitem mes segurats. Del demés veurem de aprofitar algo || Sardinia viva. La endeivallada no fía || X. X. No hi fa res que no hage pogut. Los compromisos anteriorment contrets fan que avuy no hi vagi res seu || Q. Roig. Molt be. Anirà aviat || Enrich Maylinch. Son sonet pren torn || Estira cordetas del carretó. Bon pensament pero bastant mal desenvolrat. Falta molta correcció || J. Nugués. La poesia es poch correcte y massa despullada || Patrici. Lo primer ja es un epigrama... que no val gayre; lo segon no es epigrama || Cosmèlich. L' epigrama be. La xarada no te solució || Jambington meluche. No serveix res d' alló.

LA CIVILISACIÓ

En mans dels inglesos

En mans dels africans